

NEKYIA

Στη μνήμη του Στέργιου Τζιζιμιάκα

Νωρίς έφυγες Στέργιο

Μας άφησες θυμωμένους με τον άδικο χαμό σου: που ήσουν γλυκός
κι ήσουν καλός ακόμα και με το θάνατο·
που χαμογέλασες και σ' αυτόν.

Μα πάντα στην πόρτα ο χτύπος του πεπρωμένου. Άξαφνα σαν πανί
το σκαρμό που έχει φύγει, χτυπαεί.

Τα φεγγάρια λιγοστεύουν στη μνήμη,
δεν φανταζόμουνα έτσι τη θλίψη και το θάνατο.

Τώρα

"Ροδο άλυκο του ανέμου και της μοίρας,
μέσα στη μνήμη απόμεινες ένας βαρύς ρυθμός,
τρικύμισμα πορφύρας, τρικύμισμα της θάλασσας".
Σιωπή· σιωπή· κοιμάσαι.

Συγνώμη φίλε Στέργιο
που σου μιλώ σκόρπια,
μα πώς μπορώ αλλιώς,
"που ήρθε ο Χάρος κι ήσυχια πήγες να τον κεράσεις.

Απόστολος Χαιζναγοράκης

NEKYIA

Βασίλης Αντωνίου (1951 - 1996).

Γεννήθηκε στην Τασκένδη της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Σπούδασε Ιατρική στην ίδια πόλη και από το 1974 μέχρι το 1978 εργάστηκε στο Α' Γενικό Νοσοκομείο Τασκένδης, στο Κέντρο Δηλητηριάσεων από όπου πήρε και την ειδικότητα της Τοξικολογίας.

Επαναπατρίστηκε το 1978 και ειδικεύθηκε στην Αναισθησιολογία στο Αναισθησιολογικό Τμήμα του Θεαγενείου Νοσοκομείου. Για τους εκεί συνεργάτες και συναδέλφους του είχε ιδιαίτερη αγάπη και εκτίμηση. Περάτωσε την Ειδικότητα της Αναισθησιολογίας το 1984.

Από το 1984 μέχρι τον άτυχο χαμό του υπηρέτησε στο Αναισθησιολογικό Τμήμα του Β' Συγκροτήματος του Πρώτου Νομαρχιακού Νοσοκομείου Θεσ/νίκης "Άγιος Παύλος".

Ήταν παντρεμένος με την Δήμητρα το γένος Γκονέζου και είχε δύο παιδιά. Για μας τους συναδέλφους του, των τελευταίων 11 χρόνων της ζωής του, η 30η Αυγούστου 1996 ήταν ημέρα οδύνης γιατί χάσαμε έναν αδελφό, φίλο και συνάδελφο. Υπήρξε άνθρωπος με υπευθυνότητα και ήταν πάντοτε πρόθυμος για δημιουργική συνεργασία. Υπηρέτησε την ειδικότητά του με συνέπεια πέρα από τα καθιερωμένα. Η προθυμία του, το απεριόριστο ενδιαφέρον για τον άρρωστο, η επιστημονική του κατάρτιση, το ήθος καθώς και η πάντα φιλική διάθεση προς όλους τους συναδέλφους και συνεργάτες του, μας έκανε να νοιώσουμε απέραντη θλίψη και οδύνη για τον πρόωρο και άδικο χαμό του.

Φίλε Βάσια, θα ζεις για πάντα στις καρδιές μας
Ελαφρά η γη που σε σκέπασε
Όρα σου καλή